

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 240.

Anden Samling.

88de Møde.

Tirsdagen den 4de Marts.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Det forekommer mig, at, dersom denne Mening, som vistnok med visse nærmere Bestemmelser kan have nogen Berettigelse, skal gjøres gjældende, saa maatte det skee i Forbindelse med en ny Ordning af Folketirken i dens Heelhed; da vilde det være nødvendigt, at der var geistlige Overvrigheder, ikke blot locale Overvrigheder, saadanne som Bisperne ere, men ogsaa almindelige geistlige Overautoriteter, som kunde afgjøre saadanne Spørgsmaal, maaskee et Consistorium med en Erkebiskop i Spidsen. Saadant vilde være nødvendigt; men just dette viser hen til, at, førend man kan indlade sig paa Sigt, maa en Ordning af Folketirken finde Sted, Folketirken have en ny Forsatning, hvortil ogsaa Grundloven har henvist. Hvorvidt en saadan Forsatning lader sig gennemføre, hvorvidt de Bete, som man i saa Henseende har bragt i Forslag, ere hensigtsmæssige eller ikke, er Noget, hvorpaa jeg ikke her har at indlade mig; men jeg mener, at man ikke kan optage Brudstykker af en saadan tilkommende større Frihed for Geistligheden, uden at det er sat i Forbindelse med de Bestemmelser, som igjen skulde give Garantie imod Misbrug. Det andet Endringsforslag, som den ærede Rigsdagsmand har indstillet, gaaer ud paa, at § 8 skulde bortfalde. Jeg, saavel som det ærede Medlem, der i Forbindelse med mig har afgivet det Botum, der læses først i det afgivne Betænkning, ere ogsaa aldeles enige i, at § 8 ikke er holdbar, og forsaavidt kan jeg ikke have Noget imod denne Deel af hans Forslag at erindre. Imidlertid troer jeg dog, at denne Paragraph med visse Rempelser kunde antages,

saafremt Loven i det Hele skulde findes antagelig. Han har derhos gjort et tredie Forslag med Hensyn til § 10; hvorved jeg nu skal opholde mig noget. Det seer vel overmaade ubetydeligt ud; thi den ærede Forslagsstiller vil blot have Ordet „og“ forvandlet til „eller“ i denne Paragraph; men dette har en ganske overordentlig stor Betydning; thi det gaaer ikke ud paa mindre, end at det maatte beroe paa Forældre, der høre hjemme i Folketirken, om de ville lade deres Børn døbe og opdrage i Folketirken eller ikke, ja om de aldeles ville holde Børnene udenfor den kristelige Religion eller ikke. Lovudkastet, som det er kommet fra Folkethinget, gaaer ingenlunde ud paa dette; men det angaaer blot Forældre, der ikke høre til noget af de her i Landet anerkjendte Troessamsfund; det er disse, som ere fritagne for at lade deres Børn døbe, Noget, som der jo i og for sig selv ikke kan være Noget at erindre imod; men at dette ogsaa skulde finde Sted med Hensyn til Børn af Folketirken, det er Noget, som jeg paa ingen Maade kan antage; det maatte og i alt Fald være Noget, som ved de Overveielser, der skulle anstilles angaaende en ny Forsatning for Folketirken, nærmere maatte tages i Betragtning. Jeg seer ikke rettere, end at denne Forpligtelse, at lade sine Børn døbe, har sin Rod i den augsburgske Confession, som affiger den allerstrengeste Dom over Anabaptister, som forkaste Barnebaaben, og, ffjøndt denne Artikel i den augsburgske Confession bør forklares noget mildere, end den lyder, og det deels i vort Kirkeritual, deels i Ballees Lærebog og paa flere Steder er erkjendt, at det ingenlunde udelukker Børn fra Saligheden, at de ikke ere døbte, saa kan dog, naar man ikke aldeles vil tilfidesætte saavel den augsburgske Confession som Alt, hvad der indeholdes deels i vore Kirkelove, deels i de